

Chương 243: Bữa Tiệc Tài Trợ (2) - Thương Lượng Với Owen de Getmora

(Số từ: 2911)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

13:17 PM 14/05/2023

Rõ ràng là toàn bộ hoạt động sẽ không hiệu quả lắm nếu tôi tự mình thực hiện.

Mọi người có mặt đều biết Olivia Lanze.

“À, đây là Reinhardt, sinh viên năm nhất. Anh ấy là một người sử dụng [sức mạnh siêu nhiên]. Anh ấy có một tương lai tươi sáng phía trước.”

“Một người sử dụng [sức mạnh siêu nhiên]?”

“Những ngày này, Reinhardt của tôi có một số tầm nhìn, vì vậy anh ấy đã thành lập một nơi gọi là Hội nghiên cứu Phép thuật.”

“Hooh, đang nghiên cứu cái gì vậy?”

.

“Cô Olivia, rất vinh dự được gặp cô.”

“Ha ha, xin chào. Đây là Reinhardt, sinh viên năm nhất...”

.

Mọi người muốn trao đổi vài lời với Olivia Lanze, người đã nổi tiếng vì một lý do khác với trước đây, và cô ấy đã giới thiệu tôi với những người đó ngay

lập tức như thể cô ấy đang cố bán tôi. Cô ấy cũng nhấn mạnh rất nhiều vào Hiệp hội Nghiên cứu Phép thuật mới mà tôi đã thành lập và rằng nó cần một ngân sách nghiên cứu lớn hơn đáng kể.

Trong khi những người tham dự của bốn tổ chức lớn là nổi bật, thì những người khác cũng khá ghê gớm.

Tất cả bọn họ đều là những quý tộc cấp cao được cử đến từ mỗi khu vực cũng như những quý tộc đế quốc và những người nổi tiếng khác từ các tổ chức khác nhau.

Olivia nói chuyện với tất cả bọn họ và giới thiệu tôi với họ.

Tuy nhiên, như cô ấy dự đoán, kết quả không tốt như vậy.

“Ồ, đó có vẻ là một nghiên cứu khá quan trọng. Tôi sẽ cổ vũ cho cậu, Reinhardt.”

“Vậy thì, nếu muốn tài trợ...”

“À, cái đó. Thay vào đó, cô Olivia. Kế hoạch của cô sau khi tốt nghiệp là gì?”

Anh ấy quan tâm đến những lợi ích mà anh ấy có thể đạt được từ cuộc trò chuyện hơn là ý nghĩa thực sự của những gì anh ấy nói. Anh ấy muốn tuyển dụng Olivia hơn là tài trợ cho Hiệp hội Nghiên cứu Phép thuật mà tôi đã thành lập.

Olivia Lanze, người đã được lên kế hoạch tham gia Hiệp sĩ Templar, giống như một chiếc bánh trên bầu trời đối với những người đó. Tuy nhiên, vì cô ấy quyết định không tham gia cùng họ, cô ấy giống như một người mẫu siêu hot trên thị trường đại lý tự do.

Sự xuất hiện đơn thuần của Olivia Lanze, người thường làm công việc tình nguyện nhưng hiếm khi tham dự những sự kiện kiểu đó, dường như đã thay đổi bầu không khí.

Tôi có thể thấy rằng họ cực kỳ điên cuồng để bằng cách nào đó thu hút Olivia về phía họ và mọi ý nghĩ về Hội Nghiên cứu Phép thuật đều bị gác lại.

Tuy nhiên, khi họ nhận ra rằng cô ấy đến đó không phải để tìm một con đường sự nghiệp mới mà để tìm kiếm sự tài trợ cho một câu lạc bộ do một trong những người bạn của cô ấy thành lập, họ đã ngừng quan tâm đến chúng tôi như thể chúng tôi vô hình.

Vì vậy, vâng, mọi người đều có phản ứng giống nhau.

Cuối cùng, họ chỉ đến và thèm muốn một phương thức siêu hấp dẫn, nhưng phương thức đó nhằm mục đích khiến họ tài trợ cho một đứa trẻ muốn thực hiện một số phát minh ngu ngốc.

Người đàn ông tên Sainttrident, phó chủ tịch Hiệp hội Phép thuật, rõ ràng là có vẻ không ổn.

“Uhm... Nó... thật tốt khi có những giấc mơ lớn, Chúc may mắn, Reinhardt.”

Tôi cảm thấy hơi tiếc cho anh ấy. Khi những người khác gọi tôi là 'thiên tài' hay gì đó, họ chỉ là những từ trống rỗng.

Cuối cùng, chúng tôi trở thành những kẻ lẻ loi ở nơi đó.

“Quả nhiên, nó không thành công.”

Olivia gãi má, có vẻ hơi xấu hổ.

“Không phải sinh viên năm cuối không được phép, nhưng không có lý do gì để họ phải như vậy.”

“Vâng đó là sự thật...”

Tôi nhận ra điều gì đó ở nơi đó.

Đó là nơi tìm kiếm và tài trợ cho những tài năng sắp tốt nghiệp.

Tất nhiên, thời gian tài trợ càng ngắn càng tốt. Sẽ rẻ hơn về mặt chi phí khi chỉ tài trợ cho sinh viên sắp tốt nghiệp so với tài trợ cho năm nhất cho đến ngày họ tốt nghiệp vì chương trình giảng dạy của Royal Class kéo dài 6 năm.

Vì vậy, mục tiêu hoàn hảo cho các nhà tài trợ là sinh viên năm 5 hoặc 6. Bảo trợ cho những năm thấp hơn là không hiệu quả vì thời gian bảo trợ

đơn giản là quá dài, ngay cả khi họ ở những vị trí cao như vậy.

Mục đích của họ là tạo ra các kết nối dưới danh nghĩa tài trợ và tìm kiếm sinh viên ngay sau khi họ tốt nghiệp hoặc đại loại như vậy.

Vì vậy, càng về cuối năm, các nhà tài trợ càng không quan tâm.

Ngoài việc là sinh viên năm nhất, tôi còn cố làm một số điều rất ngớ ngẩn.

Lẽ tốt nghiệp của tôi vẫn còn rất xa, và con đường của tôi không rõ ràng.

Không có cách nào bắt kỳ ai trong số những người đó sẽ tài trợ cho tôi.

Cuối cùng, đó là một khái niệm tương tự như đầu tư, vì vậy rất khó để tôi có được tài trợ.

Tuy nhiên, tôi không nghĩ mình lại bị đối xử tệ như vậy. May mắn thay, tôi vẫn có thể nói chuyện với Olivia.

“Tuy nhiên, chúng ta nên cố gắng hết sức có thể.”

Ngay cả khi sự quan tâm của mọi người dành cho chúng tôi đang giảm dần, tôi quyết định không từ bỏ.

Ai biết? Tôi có thể bắt được một con.

Chỉ có một người không quan tâm đến chúng tôi từ đầu đến cuối.

Olivia và tôi đến gặp chủ nhân của Thương hội, Owen de Getmora.

Vì ông ấy là chủ của Thương hội, tôi đã tưởng tượng ông ấy là một người đàn ông trung niên với cái bụng phệ, nhưng thực ra ông ấy là một người đàn ông có vẻ đã già như rượu ngon.

Owen dường như cũng tỏa ra sự sang trọng.

Ông lặng lẽ uống sâm panh một mình ở một góc phòng tiệc, quan sát bầu không khí trong phòng.

Anh ấy không nói chuyện với ai cả.

Owen trông không giống một thương gia chút nào.

“Hmm, có vẻ như cậu đang mơ ước phát triển một số phát minh tuyệt vời.”

Rõ ràng là ông ấy nghĩ rằng các dự án nghiên cứu của tôi không có gì nhiều để nói.

“Nhân tiện, tôi không ngờ lại gặp cậu ở một nơi như thế này, Reinhardt.”

Owen có vẻ quan tâm đến tôi hơn là ở Hội nghiên cứu phép thuật.

Ở một mức độ nào đó, tôi có thể đoán được tại sao ông ta như vậy. Công việc kinh doanh mà tôi đã bắt đầu bằng cách mở các cửa hàng ở mỗi nhà ga... Hiệp hội thương gia là một nhà đầu tư quan trọng. Vì công việc nói trên đang được thực hiện, ông ấy không còn lựa chọn nào khác ngoài việc biết về tôi và Rotary.

Một mối liên hệ hoàn toàn khác với Hiệp hội Nghiên cứu Phép thuật đã tồn tại giữa tôi và chủ nhân của Thương hội.

Olivia không biết chi tiết, vì vậy cô ấy chỉ nghiêng đầu, tự hỏi tại sao chủ nhân của Thương hội lại tỏ ra quan tâm đến tôi. Tuy nhiên, cô ấy không thêm bất cứ thứ gì có thể khiến bầu không khí trở nên kỳ lạ.

Đôi mắt dường như của một người đàn ông lớn tuổi hoặc trung niên nhìn chăm chăm vào tôi.

Owen không quan tâm đến Olivia vì anh ta không điều hành một tổ chức cần sức mạnh.

"Reinhardt, tôi có thể hỏi cậu một câu không?"

"Được."

Vì vậy, Owen chỉ nhìn tôi.

Ông ấy tỏ ra quan tâm đến tôi một cách công khai.

Ông ấy là người duy nhất ở nơi đó có vẻ quan tâm đến tôi, có điều kiện khiến người khác phớt lờ tôi.

"Tại sao cậu nghĩ rằng tôi ở đây?"

"...Ông muốn tôi đoán ý định của ông?"

* * *

"Đúng."

Owen nhìn tôi chăm chăm.

Một câu hỏi bất ngờ...

Tôi sẽ đạt được gì khi trả lời đúng?

Người đầu tiên thực sự nhìn vào tôi đã ném bài kiểm tra vào tôi.

Chủ tịch của Hội thương nhân, Owen de Getmora, có phẩm chất khác với Hội trưởng của Hội Đạo Tặc. Mặc dù Hiệp hội Thương nhân có nhúng tay vào một hoặc hai hoạt động kinh doanh bất hợp pháp, nhưng nó vẫn là một tổ chức của thế giới bề mặt.

Owen là thủ lĩnh của một tổ chức về cơ bản khác với Hội Đạo Tặc, sự tồn tại đơn thuần của họ có thể bị xóa sổ. Chỉ có một lý do duy nhất khiến ông ta có thể chiếm một vị trí ở nơi đây những nhân vật quan trọng đó...

Tổ chức của ông ấy có nhiều tiền hơn bất kỳ ai khác ở đó.

“Để cho cậu một gợi ý, tôi không có ý định tìm kiếm bất cứ ai, tôi cũng không có kế hoạch tài trợ cho bất cứ ai.”

Owen dường như đang kiểm tra sự sáng suốt của tôi. Ngay cả khi tôi vượt qua bài kiểm tra đó, điều đó không có nghĩa là ông ấy sẽ xem xét lại lựa chọn của mình.

Có phải Owen chỉ tò mò muốn biết đối tác kinh doanh của mình là người như thế nào?

Tuy nhiên, ở nơi mà tôi đơn giản là bị lờ đi vì tuổi tác của mình, ít nhất thì người đó dường như là người mà tôi có thể nói chuyện cùng.

Owen không quan tâm đến việc do thám hay tài trợ cho bất cứ ai.

Từ quan điểm của những người điều hành cuộc họp tài trợ, sẽ không có gì lạ nếu họ đuổi ông ta ra ngoài.

Vậy tại sao Owen lại đến nơi đó để bắt đầu?

Sẽ không có lý do gì để Owen hỏi câu hỏi đó nếu ông ấy cứ làm như vậy. Tất nhiên, câu trả lời phải là một cái gì đó có thể suy luận.

Hãy nghĩ về những gì ông ấy có thể muốn đạt được.

Mục tiêu của chủ nhân của Thương hội cuối cùng là kiếm tiền...

Điều đó có nghĩa là tham dự sự kiện tài trợ là một kiểu kế hoạch để kiếm tiền.

Khi tôi nghĩ về nó nhiều hơn một chút, nó thực sự không phải là một câu hỏi khó.

Tất cả những người có ảnh hưởng và quan trọng của Đế chế đều ở một nơi.

“Không có nơi nào tốt hơn để nắm bắt chính xác tình hình hiện tại của lục địa.”

“Ông có thể xây dựng?”

“Người ta có thể nắm bắt nhu cầu của họ bằng hành động của họ và cũng có thể xác nhận những gì họ thiếu.”

VIP từ mọi tổ chức nổi tiếng của Đế chế đã ở đó... Và tất cả họ đều chuyển sang chiêu mộ nhân tài. Vì vậy, nếu quan sát nhu cầu của họ, người ta cũng có thể tìm ra điểm yếu của họ.

Vì các hiệp sĩ muốn bổ sung lực lượng vũ trang của họ, họ tìm kiếm những người có tài năng mạnh mẽ.

Số tiền họ đầu tư phản ánh nhu cầu của tổ chức cũng như những gì họ thiếu.

Ngay cả khi một người chỉ nghe những cuộc trò chuyện ở đây và ở đó, người ta có thể hiểu mỗi người trong số họ muốn gì.

Do đó, có thể ước tính sức mạnh, nhu cầu và tình trạng tài chính của tổ chức ở một mức độ nào đó.

Owen de Getmora là một thương gia.

Ông là người chuẩn bị mọi thứ để đáp ứng nhu cầu và mong muốn của mọi người.

Ông mỉm cười trước câu trả lời ngắn gọn của tôi.

“Tuyệt vời.”

“Tôi chỉ đoán đại khái là như vậy thôi. Tôi không biết chủ nhân của Thương hội sẽ thực sự làm gì với thông tin mà ông có được từ nơi này.”

Owen nói rằng câu trả lời của tôi rất tuyệt, nhưng Olivia chỉ há hốc miệng nhìn tôi.

KHÔNG...

Tại sao cô lại ngạc nhiên như vậy?

“Vậy bây giờ chúng ta có thể nói về điểm tiếp theo.”

“Với 'điểm tiếp theo', ý ông là...”

“Tôi không có ý định tài trợ cho bất kỳ ai, nhưng tôi không mong đợi cậu sẽ ở đây, Reinhardt.”

Owen nhìn tôi.

“Tôi hiện đang ở một vị trí mà tôi phải tài trợ cho cậu, Reinhardt. Tôi phải làm điều đó ngay bây giờ, không phải khi cậu học năm 5. Cậu có thể cho tôi biết lý do cho điều đó?”

Owen cần tài trợ cho tôi, không muốn. Các nhà tài trợ ở đó ưu tiên tài trợ cho các sinh viên lớn tuổi hơn.

Tuy nhiên, chủ của Thương hội tin rằng sẽ có lợi hơn nếu tài trợ cho tôi khi tôi còn học cấp thấp hơn.

Đó cũng không phải là một câu hỏi khó.

“Giá trị của tôi không nằm ở con người tôi sau khi tốt nghiệp. Tôi nghĩ rằng ông nhìn thấy điều đó trong con người tôi bây giờ, một sinh viên của Temple.”

"Thậm chí còn tốt hơn."

Owen mỉm cười hài lòng và nhấp một ngụm rượu sâm panh.

Owen de Getmora không thể không biết rằng việc kinh doanh cửa hàng ga tàu mana đang được thực hiện với sự hỗ trợ của Hoàng gia.

Ông ấy không muốn xen vào giữa mối quan hệ thân thiết giữa tôi và họ.

Owen không muốn Reinhardt, ông ta muốn bạn học của Hoàng tử và Công chúa.

Trong trường hợp đó, giá trị của tôi không nằm ở tôi sau khi tôi tốt nghiệp mà ở tôi khi tôi vẫn còn là sinh viên của Temple, vì vậy ông ấy muốn xây dựng mối liên hệ với Hoàng gia bằng cách tài trợ cho tôi.

Owen không biết chi tiết chính xác, nhưng tôi thậm chí còn có thể nhận được quyền kinh doanh độc quyền từ Hoàng gia.

“Cậu cần bao nhiêu, Reinhardt?”

Một đề nghị.

Owen hỏi bằng giá kèm theo tên tôi.

Quá nhiều sẽ khiến tôi có vẻ không biết xấu hổ, và quá ít sẽ khiến tôi có vẻ ngu ngốc.

Tôi đang thỏa thuận với một người đàn ông già, xảo quyệt mà tôi chưa từng gặp trong đời. Tôi thậm chí không biết nếu tôi có thể làm điều đó.

Tôi vẫn phải làm điều đó, mặc dù.

Mặc dù không ai trong chúng tôi đề cập đến nó, nhưng cuối cùng chúng tôi đang giải quyết mối liên hệ với Hoàng gia. Khoảnh khắc chúng tôi nói thành lời, chúng tôi sẽ “mit Lèse-majesté”.

Chúng tôi đã giao dịch các giá trị vô hình.

“Chà, tôi không tin việc này là do tôi quyết định.”

Owen hỏi giá của tôi, nhưng tôi đã thay đổi sản phẩm mà chúng tôi đang giao dịch gián tiếp.

Đó là một thỏa thuận liên quan đến Hoàng gia, vì vậy tôi không thể chỉ định giá.

Vì vậy, tôi đã cố gắng kiểm tra xem mối liên hệ với Hoàng gia đáng giá như thế nào đối với ông ấy.

Owen de Getmora nhìn tôi và phá lên cười.

“Chà, thật là một câu trả lời tuyệt vời.”

Olivia thậm chí dường như không biết chuyện gì đang xảy ra giữa tôi và chủ hội nữa.

“Tôi sẽ gửi cho cậu đúng số tiền vào đúng thời điểm theo quy trình thích hợp.”

Owen là một thương gia.

Cuối cùng, ông ấy không bao giờ nói với tôi rằng bản thân sẽ cho tôi bao nhiêu.

Tuy nhiên, nếu số tiền quá thấp, Thương hội sẽ bị chỉ trích nặng nề.

Owen hứa sẽ trả công xứng đáng cho sản phẩm vô hình đó.

Tôi đã nhận được một cái gì đó mà không cần phải cho đi bất cứ thứ gì.

Tuy nhiên, điều đó cũng khá đáng sợ.

Có thể có một tình huống trong tương lai mà tôi phải cho ông ấy thứ gì đó, nhưng tại thời điểm đó, tôi thậm chí không biết mình sẽ phải cho cái gì.

Tôi có thể nói với Owen rằng tôi không biết mình sẽ phải đưa bất cứ thứ gì ông ấy yêu cầu khi đến lúc, nhưng ông ấy là một thương gia...

Và các thương nhân luôn tìm kiếm tiền lương của họ.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading